

Sygn. akt I A Ca 1103/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Lamparska (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jurkowicz SSA Jolanta Solarz
Protokolant:	Marta Perucka

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. T.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt I C 68/13

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża powódki kosztami postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd I Instancji oddalił powództwo A. T.,

w którym zażądała zasądzenia od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego we W. odszkodowania za wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem.

Sąd I Instancji poczynił następujące ustalenia:

W dniu 28 września 2005 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w M., na wniosek wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W., wszczął egzekucję

z nieruchomości dłużników A. T. i A. T.. W dniu 06 listopada 2006 r. wierzyciel (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powódką i jej mężem ugodę, na mocy której dłużnicy uznali zadłużenie z tytułu umowy kredytowej nr (...) w łącznej wysokości 41.568,73 zł, z czego należność główna wynosiła 25.056,01 zł, odsetki – 12.956,82, koszty – 2.292,90 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1.260 zł. Dłużnicy zobowiązali się do spłaty należności kredytowych w wysokości

33.835,07 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego – 1.260 zł, zaś wierzyciel zwolnił dłużników z pozostałej części zadłużenia dokonując umorzenia odsetek w kwocie 6.478,41 zł.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2006 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w M. ustalił opłatę egzekucyjną w kwocie 5.170 zł. Skargę na to postanowienie, do Sądu Rejonowego w M., złożyli dłużnicy A. A. T. podnosząc, iż komornik nie wyegzekwował żadnej kwoty na poczet zadłużenia objętego egzekucją w sprawie KM 1551/05, zaś dłużnik spełnił świadczenie dobrowolnie, wpłacając należność bezpośrednio wierzycielowi, a następnie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela.

W uzasadnieniu skargi dłużnicy powołali się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego sygn. P 18/05. Sąd Rejonowy w M. postanowieniem z 16 kwietnia 2007 r. uchylił zaskarżone postanowienie w uzasadnieniu wskazując, iż ustalenie przez komornika opłaty egzekucyjnej pozostaje w sprzeczności z przepisem art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, który uzależnia ustalenie opłaty od wyegzekwowanego świadczenia, zaś utrata mocy przepisu art. 49 ust. 1 zd. 3 powołanej ustawy powoduje brak przesłanek ustawowych do obciążenia dłużników opłatą.

Na skutek zażalenia Komornika, Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2008 r. wydanym w sprawie II Cz 1092/08 zmienił zaskarżone postanowienie i skargę oddalił. W uzasadnieniu powołał przepis art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, zgodnie z którym komornik pobiera opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego roszczenia. W rozpoznawanej sprawie do zaspokojenia wierzyciela nastąpiło już po wszczęciu egzekucji, po dokonaniu przez Komornika czynności egzekucyjnych, w tym w ramach egzekucji z nieruchomości.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd I Instancji oddalił powództwo.

Wskazał, że podstawę materialnoprawną żądania pozwu stanowi przepis art. 417¹ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia (...) jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu jego niezgodności z prawem. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia sądowego jest zatem stwierdzenie tej niezgodności z prawem we właściwym postępowaniu. Oznacza to, że Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Sąd I Instancji wskazuje, że bezsporne było, iż powódka nie złożyła skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia z 13 sierpnia 2008 r. w trybie art. 424¹ § 1 k.p.c., pomimo, iż orzeczenie to niewątpliwie ma charakter orzeczenia kończącego sprawę ze skargi na czynność komornika w drugiej instancji.

Dalej Sąd I Instancji podnosi, że wprawdzie w aktualnym stanie prawnym, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem każdego prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w postępowaniu egzekucyjnym, zarówno w pierwszej jak i w drugiej instancji, wniesiona po wejściu w życie ustawy zmieniającej k.p.c. podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁽⁸⁾ § 1 k.p.c., jako niedopuszczalna z mocy

art. 767⁽⁴⁾ § 3 k.p.c., niemniej jednak zmiana ta obowiązuje od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037) – to jest od 25 września 2010 r. Ustawa ta zmieniła stan prawny w zakresie dotyczącym skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, albowiem zgodnie

z art. 424⁽¹⁾ k.p.c. w nowym brzmieniu można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem jedynie prawomocnego wyroku kończącego postępowanie w sprawie. Jeżeli chodzi o inne prawomocne orzeczenia, na które skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie takiego orzeczenia niezgodnie z prawem można, w myśl

art. 424⁽¹⁾ b k.p.c., domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi. W ocenie Sądu I Instancji nie zmienia to jednak faktu, że stan prawny obowiązujący do tego dnia przewidywał możliwość wniesienia skargi w trybie art. 424⁽¹⁾ k.p.c. również w sprawie orzeczenia wydanego w sprawie ze skargi na czynność komornika.

Tym samym brak prejudykatu w postaci orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia skutkować musiał oddaleniem powództwa.

Mimo takiego wyводу prawnego, Sąd I Instancji ocenia, czy były podstawy do stwierdzenia takiej niezgodności. W ocenie Sądu I Instancji oczywistym było, że nie została spełniona przesłanka bezprawności postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 sierpnia 2008 r. (sygn. akt II Cz 1092/08). Sąd rozpoznający skargę komornika uzasadnił swoje stanowisko w obszernym uzasadnieniu postanowienia, z którego wynika nie tylko wnikliwa ocena stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia ale również szczegółowa analiza stanu prawnego, w szczególności wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2006 r. (P 18/05). Sąd ten zaakcentował, iż w rozpoznawanej sprawie nie można było przyjąć, jakoby do zaspokojenia wierzyciela doszło bez udziału komornika. Już choćby sam czas trwania postępowania egzekucyjnego, wszczętego w 2005 roku oraz data zawarcia ugody (06 listopada 2006 r.) wskazuje, iż nie sposób traktować zapłaty jako dobrowolnej. Niewątpliwie przymus w postaci toczącego się postępowania egzekucyjnego, którego dolegliwość spotęgowana była prowadzeniem egzekucji z nieruchomości, mógł wpłynąć na postępowanie dłużnika. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, Sąd Okręgowy dokonał zatem

w pełni uprawnionej interpretacji przepisu art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, uwzględniając motywy zawarte w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, przyjmując, że na gruncie sprawy egzekucyjnej z udziałem powódki nie można uznać, aby wynagrodzenie komornika nie odpowiadało nakładowi jego pracy. W ocenie Sądu Okręgowego przyjęcie odmiennej interpretacji byłoby równoznaczne z premiowaniem zachowania dłużników polegającego na tym, że nawet po latach bezskutecznej egzekucji wpłacają należność do rąk wierzyciela i są tym samym całkowicie zwolnieni z obowiązku uiszczenia opłaty stosunkowej.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podnosi, że wskazane przez powódkę zarzuty błędnego ustalenia stanu faktycznego nie znajdują potwierdzenia

w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy. Z samej bowiem treści ugody wynika, iż dłużnicy spłacili jedynie część należności, uzyskując tym samym zwolnienie z pozostałej części długu w postaci części odsetek od należności głównej. Ponadto, niezależnie od wymienionej w postanowieniu daty wszczęcia postępowania egzekucyjnego, nie ulega wątpliwości, iż dłużnicy zwlekali z zapłatą należności aż do czasu podjęcia czynności związanych z opisem i oszacowaniem nieruchomości, zaś w dacie wszczęcia postępowania egzekucyjnego wierzyciel nie był zaspokojony. Dodatkowo Sąd I Instancji wskazuje, że przy ocenie bezprawności postanowienia Sądu z dnia 13 sierpnia 2008 r. nie można też tracić z pola widzenia treści uzasadnienia powoływanego wielokrotnie w aktach sprawy uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 08 maja 2006 r., który stwierdzając niekonstytucyjność przepisu art. 49 ust. 1 zd. 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wyeliminował automatyzm naliczania opłaty egzekucyjnej przez Komornika w razie umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela, pozostawiając każdorazowo możliwość moderowania wysokości opłaty w zależności od nakładu pracy komornika i pozostawiając tę kwestię ocenie Sądu.

Takiej oceny dokonał Sąd w postanowieniu

z dnia 13 sierpnia 2008 r. i należy podkreślić, iż interpretacja dokonana przez ten Sąd wbrew twierdzeniom powódki jest prawidłowa i powszechnie stosowana

w praktyce sądów powszechnych.

Apelację od wyroku wniosła powódka, wnosząc o uchylenie wyroku w części i zasądzenie odszkodowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje.

Powódka zarzuciła błędne przyjęcie przez Sąd I Instancji, że zachodziła konieczność ustalenia bezprawności orzeczenia Sądu w drodze prejudykatu, mimo iż art. 424¹ k.p.c. nie ma zastosowania do orzeczenia stanowiącego podstawę żądania odszkodowania. Powódka podniosła również, że Sąd Okręgowy niezasadnie przyjął, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13 sierpnia 2008 r. nie ma cech orzeczenia niezgodnego z prawem, zaś w uzasadnieniu Sądu widoczne są ślady manipulacji i widocznych rozbieżności. Powódka zarzuciła także, że Sąd Okręgowy niezasadnie przyjął, że powódka uregulowała wierzycielowi jedynie część należności, a także wskazała, że pobranie opłaty stosunkowej w wysokości 15 % w przypadku umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela z uwagi na spłatę długu na warunkach zawartej ugody pozostaje w rażącej dysproporcji do nakładu pracy komornika.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła, iż postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13 sierpnia 2008 r. było prawidłowe, gdyż świadczenie zostało uiszczony wierzycielowi w następstwie prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Strona pozwana zaznaczyła, że brak jest rzekomych manipulacji i rozbieżności między postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2008 r. a uzasadnieniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny ustalił dodatkowo:

Cała kwota opłaty stosunkowej 5.170 zł została wyegzekwowana od powódki.

dowód: pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 grudnia 2013 r. k 153

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu, aczkolwiek części argumentacji nie można odmówić racji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie niniejszej nie istniała konieczność uzyskania przez powódkę prejudykatu a to orzeczenia stwierdzającego brak zgodności z prawem prawomocnego postanowienia.

Wskazać bowiem trzeba, że na postanowienie oddalające zażalenie na postanowienie rozstrzygające skargę na czynność komornika, polegającą na wydaniu postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, skarga przewidziana w art. 424¹ k.p.c. (według poprzedniego stanu prawnego) nie przysługuje. Postanowienie to nie miało bowiem charakteru kończącego postępowanie.

W aktualnym brzmieniu art. 417¹ § 2 zd. 1 k.p.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji,

jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Dopuszczalność naprawienia szkody w niektórych wypadkach pomimo braku orzeczenia mającego charakter prejudykatu stanowiącego o niezgodności z prawem orzeczenia została dopuszczona na mocy art. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r.

o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2010 r. Nr 155 poz. 1037), przy czym zgodnie z art. 4 ust. 1 te same ustawy zmieniony art. 417¹ § 2 k.c. ma zastosowanie do orzeczeń, które uprawomocniły się od dnia 17 października 1997 r., a zatem również do orzeczenia stanowiącego źródło roszczenia odszkodowawczego w niniejszej sprawie. Natomiast od dnia 25 września 2010 r. weszła w życie również nowelizacja działu VIII k.p.c. w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która wyłączyła możliwość ustalania niezgodności z prawem w odrębnym trybie orzeczeń poza wyrokami Sądu II Instancji kończących postępowania w sprawie. Wprost wyłączono także możliwość wnoszenia o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym (art. 767⁴ §

3). Ustawodawca dokonując zmiany regulacji odnoszących się do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie zawarł przepisów intertemporalnych wskazujących w jakim zakresie zmienione przepisy stosuje się do orzeczeń, które zostały wydane przed zmianą przepisów. Oznacza to, że do wprowadzonych przez nowelizację zmian stosować należy ogólną regułę, zgodnie z którą przepisy nowe stosuje się od chwili ich wejścia w życie także do zaskarżania orzeczeń wydanych wcześniej oraz do wszczętych już postępowań, o ile inne zasady nie wynikają z przepisów szczególnych. Zatem jeżeli przez wydanie orzeczenia wydanego w postępowaniu egzekucyjnym strona poniosła szkodę może dochodzić odszkodowania bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu przewidzianym w art. 424¹ k.p.c. i nast. przed sądem powszechnym, bezpośrednio od Skarbu Państwa w sprawie o odszkodowanie (por. postanowienie SN z dn. 17 października 2010 r. sygn. akt IV CNP 61/10). Zresztą jak wynika z druku sejmowego nr 2525, Sejmu VI kadencji przy nowelizacji ustawodawca celowo pominął przepisy intertemporalne, z uwagi na korzystniejsze uregulowanie, gdyż poszerzony został zakres orzeczeń w związku z wydaniem których dopuszczalne jest dochodzenie odszkodowania bez konieczności uzyskania prejudykatu w innym postępowaniu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę o odszkodowanie, winien samodzielnie zbadać niezgodność z prawem orzeczenia Sądu Okręgowego z dnia 13 sierpnia 2008 r.

Sąd Okręgowy, mimo wyrażenia poglądu prawnego o konieczności uzyskania jako prejudykatu orzeczenia stwierdzającego niezgodność z prawem, rozważył jednakże przesłanki dotyczące ewentualnej niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego a zatem mogły one podlegać ocenie Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny podzielił w całości przedstawione w uzasadnieniu stanowisko Sądu Okręgowego co istoty i sposobu oceny niezgodności orzeczenia z prawem. Ocena niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia winna zostać dokonana ze szczególną ostrożnością z uwagi na zasadę niezawisłości sędziowskiej. Z całą pewnością brak jest podstaw do przyjęcia, że w przypadku rozbieżności orzeczeń zapadłych w tych samych lub zbliżonych stanach faktycznych, automatycznie należy uznać jedno z orzeczeń za niezgodne z prawem. Należy stosować kryterium zgodności z wynikiem dopuszczalnej wykładni.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, który w tym zakresie aprobuje stanowisko Sądu I Instancji, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydając orzeczenie o sygn. II Cz 1092/08 nie dopuścił się oczywiście i rażącej obrazy prawa, a przeciwnie dokonał szczegółowej analizy zarówno stanu faktycznego i prawnego, w tym odwołał się również do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2006 r. (P 18/05). W rezultacie Sąd Okręgowy doszedł do aprobowanego w orzecznictwie wniosku, że obowiązujący w dacie rozstrzygnięcia przepis art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji umożliwił pobranie przez komornika opłaty stosunkowej od świadczenia wyegzekwowanego w następstwie podejmowanych przez niego działań egzekucyjnych. Zawarcie ugody potraktował jako wyegzekwowanie świadczenia, przyjmując, że dolegliwości egzekucji z nieruchomości skłoniły dłużników do dobrowolnej zapłaty długu, choć rzeczywiście egzekucja trwała tylko rok a nie od 2002 r.

Po uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z prawem art. 49 ust. 11 zdanie trzecie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, pozostał przecież w mocy art. 49 ust.1 zdanie pierwsze a także art. 45 ust. 2, który przewidywał możliwość pobrania opłaty stosunkowej.

Sąd rozpoznający skargę na czynności komornika wskazuje na ten drugi przepis. Ponieważ brak było regulacji (a z uwagi na datę wszczęcia egzekucji należało stosować przepisy dotychczasowe – tak art. 15 ustawy z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych ustaw) jaką należy pobrać opłatę w przypadku umorzenia egzekucji,

Sąd rozpoznający zażalenie komornika wyraził pogląd, że z uwagi na jego nakład pracy oraz efekt, którym było zawarcie ugody należy mu się opłata stosunkowa

15 %, czyli tak jakby egzekucja była skuteczna. Dokonując tej oceny kierował się właśnie wskazaniem zawartym w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który wyraził sprzeciw przeciwko automatyzmowi w naliczaniu tej opłaty.

Sąd Apelacyjny w realiach niniejszej sprawy, pogląd ten podziela z uwagi na wyżej podniesione okoliczności dotyczące przebiegu egzekucji. Brak jest bowiem podstaw do stwierdzenia, że ustalona opłata egzekucyjna stoi w rażącej sprzeczności

z nakładem pracy komornika. Obniżenie opłaty stosunkowej miało natomiast charakter wyjątkowy, winno być stosowane ostrożnie, na podstawie przekonujących i udokumentowanych przesłanek. Słuszne jest bowiem co do zasady, aby koszty egzekucji ponosił ten, kto swym zachowaniem wywołał ich podstawę.

W ocenie Sądu Apelacyjnego omyłka pisarska Sądu Okręgowego, który

w uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia błędnie wskazał, że wszczęcie egzekucji nastąpiło w dniu 1 sierpnia 2002 r. zamiast 28 września 2005 r. (wniosek wpłynął 25 lipca 2005 r), jak to rzeczywiście miało miejsce, ani też omyłka

Sądu wydającego zaskarżone orzeczenie, który to w części wstępnej uzasadnienia wskazał, że powódka zarzuca, iż Sąd Okręgowy, który wydał postanowienie oddalające jej skargę na czynności komornika przyjął jako datę wszczęcia egzekucji datę 1 sierpnia 2008 r. (zamiast 1 sierpnia 2002 r.) nie ma wpływu na ocenę zasadności niniejszego powództwa. Wskazać bowiem należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy jednoznacznie podał, że niezależnie

od wymienionej w postanowieniu daty wszczęcia postępowania egzekucyjnego, niewątpliwie jest że w tej dacie wierzytelność nie została splacona, a dłużnik

zwlekał z zapłatą aż do czasu podjęcia czynności w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd Apelacyjny nie dostrzega również zarzucanej manipulacji poprzez stwierdzenie, że dłużnik uregulował wierzycielowi część wierzytelności. Skoro bowiem strony ustaliły, że w razie spełnienia ugody, część wierzytelności ulegnie umorzeniu,

to uregulowanie długu nastąpiło poprzez zapłatę części dochodzonego pierwotnie przez wierzyciela świadczenia. Natomiast to, czy częściowa spłata długu skutkowałą umorzeniem całości dochodzonej wierzytelności nie wpływa na możliwość obciążenia dłużnika kosztami egzekucyjnymi.

Mając na uwadze powyższe rozważania, po analizie zarzutów apelacyjnych, Sąd Apelacyjny uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, stąd też oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny oparł na treści art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację majątkową powódki, źródło roszczenia w powiązaniu z jej silnym subiektywnym przekonaniem o zasadności powództwa uznając, że zachodzi wyjątkowy przypadek uzasadniający odstępianie od zasądzenia od niej zwrotu kosztów postępowania.

KP